

9

Menigheden og uddannelse

Ugens vers

"Vi søgte heller ikke anerkendelse hos mennesker, hverken hos jer eller andre, og det skønt vi som Kristi apostle havde ret til at ligge jer til byrde. Tværtimod færdedes vi med venlighed blandt jer. Som en mor tager sig af sine børn, sådan ville vi af ømhed for jer gerne give jer ikke blot Guds evangelium, men også vort liv. For vi var kommet til at holde af jer" (1 Thess 2,6-8).

Introduktion

Bibelen viser os, at lige fra de første tider, når de trofaste mødtes for at tilbede Gud enten i synagoger, hjem eller kirker, var det mennesker, som gennem deres studium af Skriften og deres tilbedelse længtes efter at kende Gud og forstå hans vilje med deres liv. Bibelen åbenbarer også gentagne gange, at menigheden er et sted, hvor alvorlig og relevant drøftelse bør finde sted, og hvor mennesker kan vokse i deres kundskab om Gud og hans vilje med deres liv.

Nogle gange er vi bange for at stille spørgsmål. Men vi ser i Bibelen, at spørgsmål ofte bruges til at give mennesker en dybere forståelse af Gud. På lignende måde bruges beretninger i hele Bibelen til at skabe mulighed for mennesker til at genoverveje deres overgivelse. Jesus fokuserede især på denne type undervisning af sine disciple og efterfølgere.

Hvis menigheden skal være et uddannelsessted, må den give plads til, at sand dialog kan finde sted. Ligesom vi i skolen fik at vide, at "der findes ingen dumme spørgsmål," må vi i menighedsregi sørge for, at der er trygge omgivelser, hvor vi alle kan vokse i nåde og forståelse af Gud og hans plan med vores liv.

Ugens tekster

- Luk 10,30-37
- Matt 5,14-16
- Luk 4,18-23
- Jer 29,13
- Matt 7,7
- 1 Thess 2,6-8

Sand kristen uddannelse

Der fortælles en historie om en rabbiner, som kiggede ind i de unge mænds søvnige øjne. Han spurgte dem: "Elever, hvordan kan man vide, hvornår natten er forbi, og dagen er begyndt?"

Flere af eleverne rakte tøvende hånden i vejret. "Rabbi," spurgte en af dem. "Er det, når man kan se forskel på et figentræ og et oliventræ?"

"Nej."

En anden spurgte: "Rabbi, er det, når man kan se forskel på et får og en ged?"

Efter at have lyttet til mange svar sagde rabbineren: "Elever, man ved, at natten er forbi, og dagen er begyndt, når man ser på et ansigt, man aldrig før har set, og opdager, at den fremmede er en bror eller søster. Indtil det sker, er det stadigvæk nat, uanset hvor klart dagslyset måtte være."

Luk 10,30-37

Hvad var Jesu pointe med denne historie? Og hvad fortæller det os om, hvad der bør indgå i al sand kristen uddannelse?

Som syvendedags adventister er vi blevet velsignet med en overflod af læremæssigt lys og sandhed, som det meste af den kristne verden stadigvæk ikke forstår (de dodes tilstand, sabbatten, 1844 og dommen, den store strid, for blot at nævne nogle få). Men til trods for, hvor vigtige disse sandheder er, gavner de os intet, hvis vi ikke er venlige over for andre mennesker. Hvis vi har fordomme mod andre, og hvis vi lader de kulturelle og sociale fordomme i vores omgivelser få os til at behandle andre, som om de er mindre værd, gavner det os intet.

Sand kristen uddannelse må i det mindste få os til at blive hævet over sådanne menneskelige svagheder og ondskab og i stedet se mennesker, som Kristus ser dem: mennesker, han døde for, mennesker, hvis synder han bar på korset, mennesker, som han betalte en uendelig stor pris for. Hvis vi ophøjer korset, som vi skal, vil vi se værdien i hvert eneste menneske og ideelt set behandle dem, som de virkelig fortjener i lyset af den værdi, Gud har givet dem. Kristen uddannelse må indbefatte denne undervisning, ellers er den ikke værd at kaldes "kristen".

Til eftertanke

Hvilke fordomme opretholder din kultur og dine omgivelser enten umærkeligt eller åbenlyst, som vi som kristne må hæve os over?

Kaldet til at leve som lys

Overalt i vores verden ser det ud til, at vores planet vender op ned på det hele, og udskifter lys med mørke. Men vi møder også mørket tæt på, når vi tænker over vores egen erfaring i vores vanskelige og udfordrende verden. Vi møder også de rædsler, som dette liv medfører, når vi kæmper med sygdom, tabet af vores kære, familier, der opløses gennem adskillelse og skilsmisse, og når vi forsøger at finde mening i mange af de onde ting, der sker i vores samfund og kultur.

Men midt i denne scene med moralsk forfald og åndeligt mørke, midt i denne ydre og indre larm, hører vi Jesu ord til hver eneste af os: "I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene" (Matt 5,14-16).

Hvad lærer disse vers os om, hvordan vi som kristne skal leve, og hvordan det, vi gør, har indflydelse på, hvordan andre opfatter Gud?

Hvordan opfattede tilhørerne Jesu ord den dag under Galilæas varme sol? De, som hørte ham, vidste alt om lys og mørke. De havde i hvert fald stor frygt for mørket. De levede under romersk besættelse i et militariseret samfund, som på trods af manglen på telefon og computer og internet ikke var meget anderledes end vores egen, og som på nogle måder var endnu mere skræmmende.

Romerne var allevegne og mindede folkene på bjergskrånningen om, at de, som insisterede på at skabe vanskeligheder, hurtigt ville være på vej til torturkamrene og den nøgne død på et romersk kors. Alligevel giver Jesus dem her et kald om at være lys. At være barmhjertige. At være rene af hjertet. At stifte fred. Kristen uddannelse må indbefatte, at vi lærer vores elever at være lys i verden, at blive i stand til at vælge og tage beslutninger, som vil åbenbare Gud og hans godhed for andre.

Hvordan kan vi lede andre til Gud og hans godhed?

Til eftertanke

At leve som disciple

Hvis menigheden tager sin opgave med kristen uddannelse alvorligt, er det vigtigt, at vi begynder med Jesus. Jesus kaldte disciple. Han oplærte dem i mission ved at vandre sammen med dem. Jesus skabte muligheder for dem til at blive involveret i andre menneskers liv, så de kunne tage sig af dem og elske dem. Dagligt udfordrede Jesus dem med sin vision om, hvordan denne verden kunne blive, når mennesker begyndte at behandle hinanden som brødre og søstre.

Luk 4,18-23

Hvilket budskab har Jesus til alle sine efterfølgere?

I tre år så disciplene Jesus, deres lærer, i praksis leve efter Guds riges idealer, de idealer, som han bekendtgjorde i sin første prædiken i synagogen i Nazaret. Tilgivelse, nåde og kærlighed gik hånd i hånd med ensomhed, overgivelse og vanskeligheder. Hvis der var en lektie at lære, var det, at discipelskab ikke er noget, vi kan betragte med ligegyldighed. Man er ikke discipel kun for en dag. Man er det hele livet.

"Det hverv, Frelseren pålagde disciplene, omfattede alle de troende. Det omfatter alle, der tror på Kristus, til tidernes ende. Det er en skæbnsvanger misforståelse, at arbejdet med at frelse mennesker alene afhænger af den ordinerede prædikant. Enhver, der tager imod livet i Kristus, er indviet til at arbejde for sine medmenneskers frelse. Til dette arbejde blev menigheden etableret, og alle, der påtager sig dens hellige løfter, er dermed forpligtet til at arbejde for Kristus" (Ellen White, *Jesu liv*, s. 597).

Som Jesu disciple i dag må vi sikre os, at Jesus altid er i centrum både i vores samvær med hinanden og i vores tilbedelse. Det er godt at huske, at det var Jesus, som indstiftede discipelskab. Selv om rabbinerne på Jesu tid fik tilhængere, var det Jesus, som kaldte mænd og kvinder til at følge ham. Rabbinerne kunne ikke forestille sig et så radikalt kald, der påstod, at det at være sammen med Jesus var vigtigere end alle deres løb.

Som Jesu disciple har vi ikke alene respekt for alle mennesker, men vi vil også arbejde på at sørge for et sådant sted, hvor alle mennesker kan vokse og udvikles.

Sand kristen uddannelse må derfor indbefatte denne fornemmelse af mission, af hensigt. Den må ikke kun være en uddannelse med det formål at tjene til livets ophold, men en uddannelse til i vores egen sfære at udføre det, Jesus kalder os til: at følge i hans fodspor med at hjælpe mennesker i nød og dele evangeliets gode nyhed med dem.

Søg sandhed

Fysikeren Albert Einstein skrev: "Det vigtigste er ikke at holde op med at stille spørgsmål. Nysgerrighed har sit eget formål i tilværelsen. Man kan ikke lade være med at nære ærefrygt, når man tænker over mysterierne i evighed, liv og virkelighedens fantastiske opbygning. Det er nok kun at forsøge at fatte en lille smule af dette mysterium hver dag. Mist aldrig en hellig nysgerrighed."

Det er sandt, at vi lever i en verden fuld af mysterier. Moderne videnskab har vist os, hvilken ufattelig kompleksitet, der findes på så godt som hvert eneste niveau af tilværelsen. Og hvis det er tilfældet for det fysiske, hvor meget mere så ikke for det åndelige?

Hvad lærer følgende tekster os om at søge efter sandhed, efter svar?

- Jer 29,13
- ApG 17,26-27
- Joh 16,13
- Matt 7,7
- Sl 25,5
- Joh 17,17

Bibelen er fuld af beretninger om nysgerrige mennesker, som ligner os. Mænd og kvinder, som har spørgsmål, frygt, håb og glæde. Mennesker, som på deres egen måde leder efter sandhed, og ønsker at finde svar på livets vanskeligste spørgsmål.

"Han har gjort alting godt og rigtigt til rette tid; han har også lagt menneskene verdens gang på sinde, dog uden at de kan finde ud af noget som helst af, hvad Gud gør" (Præd 3,11). Hvad mener Salomo? Nogle oversættelser siger "evigheden" eller "alle tider" i stedet for verdens gang. Ifølge dette vers har Gud altså nedlagt i menneskene en opfattelse af fortid og fremtid, ja selv evigheden. Det vil sige, at vi som mennesker er i stand til at tænke over det, der omtales som livets "store spørgsmål" og vores eksistens i al almindelighed.

Og her spiller Skriften selvfølgelig den centrale rolle. Hvem er vi? Hvorfor er vi her? Hvordan skal vi leve? Hvad sker der, når vi dør? Hvorfor er der ondskab og lidelse? Disse spørgsmål er blevet stillet af sandhedssøgere lige fra verdenshistoriens begyndelse. Det er et stort privilegium og ansvar at kunne hjælpe sådanne sandhedssøgere med at finde nogle af svarene her og nu. Hvori består kristen uddannelse, hvis ikke det er at lede mennesker til at finde svar på disse spørgsmål i Guds ord?

Hvorfor må Skriften spille så stor rolle, når det handler om at finde svar på livets store spørgsmål?

Til eftertanke

Del dit liv med andre

1 Thess 2,6-8

Hvad siger Paulus her, som vi kan og bør efterleve i vores skoler og menigheder?

Vi lever i en verden, hvor fællesskab i samfundet nedbrydes, og hvor den bibelske opfattelse af menighed aldrig tidligere har været mere meningsfyldt. Matt 18,20 minder os om, at "Hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem". Det Nye Testaments vision om, hvad menighed og samfund er, opstod først og fremmest i de troendes hjem. Her mødtes de troende i små grupper og bad, sang, fejrede nadver, lærte og delte Jesu ord med hinanden.

Disse gudstjenestegrupper blev også de første menighedsskoler, hvor nye medlemmer blev oplært i Bibelen og det nye liv i Jesus Kristus. Paulus' skrifter, som fx Rom 12,2: "Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes", antyder, at menigheden betragtede dette uddannelsesarbejde som yderst vigtigt.

Disse første troende opdagede, at det er i samvær med andre, at evangeliet bedst kan omsættes i praksis. Når vi er sammen med andre, kan vi synge bedre, bede mere inderligt og vise større omsorg og medlidenhed. Når vi hører andre tale om Guds godhed, fornemmer vi også, hvor god han har været mod os. Når vi hører om hindandens kampe og vanskeligheder, fornemmer vi også Guds hjælp og omsorg i vores eget liv, og vi oplever et fornyet ønske om at være et redskab for hans nåde og helbredelse.

I sit brev til Thessalonikerne, som vores bibeltekst for i dag er hentet fra, forsikrer Paulus os om, at Guds evangelium indbefatter det hele: korsets kraft, Herrens opstandelse, løftet om Jesu genkomst. Der er ganske enkelt ingen bedre nyhed i hele verden, og Paulus tilbragte sit liv overgivet til udfordringen om først og fremmest at dele historien om Jesus med den største ærlighed og overgivelse.

Paulus siger også, at evangeliets budskab bedst forstås og bedst erfares, når vi deler vores liv med andre. Vi må aldrig glemme, at mennesker holder nøje øje med os for at se, om vores liv stemmer overens med Bibelens budskab om nåde.

Til eftertanke

Tænk nøje over, hvordan du lever. Spørg dig selv: "Hvilken slags vidne er jeg over for de mennesker, jeg møder?"

Til videre studium

"Kristus skuffede dem i deres håb om verdslig storhed. I bjergprædikenen søgte han at nedbryde det, som var blevet forårsaget af falsk lære, og at give sine tilhørere den rigtige forestilling om hans rige og om hans egen karakter. Men han angreb ikke direkte folkets vildfarelser. Han så, hvor elendig verden var på grund af synden, og gav dem alligevel ikke en levende fremstilling af deres elendighed. Han lærte dem om noget uendeligt meget bedre, end de havde kendt. Uden at bestride deres forestillinger om Guds rige fortalte han dem om betingelserne for at komme derind, idet han overlod dem selv at drage deres konklusioner om, hvad det var. De sandheder han forkyndte, er ikke mindre betydningsfulde for os end for de skarer, som fulgte ham. Vi trænger ikke mindre end dem til at lære de grundprincipper, der gælder for Guds rige" (Ellen White, *Jesu liv*, s. 210).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Robert Louis Stevenson blev født i Edinburgh i Skotland i 1850. Stevenson fortæller, hvordan han en aften, mens hans barnepige var ved at gøre ham klar til at gå i seng, sneg sig hen til vinduet og så et fængslende syn. Det var lygtetænderen, som gik fra den ene gaslampe til den anden. I sin barnlige glæde kaldte han på sin barnepige og sagde: "Se manden; han stikker huller i mørket!" Hvilken rolle har Gud givet dig med at bringe lys og kærlighed til dine omgivelser? Hvis du ikke er sikker på det, kan du tale med nogle fra menigheden om, hvad I kan gøre sammen.**
- 2. Hvis menigheden skal samarbejde med Gud om at nå ud til verden, må vi tage Jesu ord og gerning til os. Gud kom til os og blev menneske, levede i vores verden, kæmpede, lo og græd sammen med os. Dette viser os, at vi er kaldet til at tage os af mennesker omkring os. Hvordan vil du gøre det? Kan du være med til at engagere de unge i menigheden til at tage del?**
- 3. Tænk over vores ansvar for at dele de fantastiske nyheder, vi har fået. Hvordan kan din menighed spille en nøglerolle i at under vise andre om de sandheder, vi har fået? Hvordan kan menigheden være et trygt rum, hvor vi kan drøfte disse sandheder med dem, der stiller spørgsmål?**
- 4. Hvilke kulturelle fordomme møder I, der hvor I bor? Hvordan kan menigheden hæve sig over disse fordomme og lære andre at gøre det samme?**

